

Hồi Thứ Hai

HÉ LỘ DẦN THÂN THỂ LAI LỊCH

VÌ BẢO VẬT HUYNH ĐỆ TƯƠNG TÀN

T hạch Lang đột ngột dừng chân:

- Ở phía trước có biển!

Quách Phú Dĩ đưa tay lên ra hiệu:

- Dừng ai vội manh động. Không khéo lại tự chuốc họa vào người.

Một sứ huynh khác của Triệu Thái chợt đề xuất:

- Nếu đại sứ huynh ưng thuận, Trình Hạo đệ sẽ hết sức cẩn trọng, quyết dò xét xem đã xảy ra chuyện gì.

Quách Phú Dĩ chưa kịp tỏ ý gì thì một sứ huynh khác nữa Triệu Thái cũng lên tiếng:

- Để đề phòng mọi bất trắc, nên chẳng xin cho đệ cùng đi với Trình Hạo sứ huynh.

Quách Phú Dĩ nhìn cả hai:

- Nếu có Tề Nhuận sứ đệ cùng đi, được, ta chấp thuận. Hy vọng cả hai biết khuyên bảo nhau, đừng gây bất kỳ điều phiền não nào nữa khiến chúng ta chậm cước trình.

Triệu Thái áy náy, lập tức hỏi đại sứ huynh ngay khi hai sứ huynh Trình Hạo và Tề Nhuận đã nhanh chóng bỏ đi:

- Đại sứ huynh vẫn trách cứ đệ về điều đã xảy ra ở Vũ Hán thành?

Quách Phú Dĩ đáp lại bằng giọng chì chiết mỉa mai:

- Ta nào dám, nhất là đối với Triệu sứ đệ đã được tiếng trung thực và không biết tham lam là gì, dù chỉ đối với một vật thật ra không hề có giá trị.

Triệu Thái thở dài:

- Không chiếm hữu vật của người, đấy là đệ thực hiện theo thanh quy bốn quán. Há lẽ đại sứ huynh muốn đệ tàn ngược lại.

Quách Phú Dĩ phát tác:

- Nếu ta thật sự muốn như thế, liệu Triệu sứ đệ có tuân theo, đúng như lời đã nói là luôn ngưỡng mộ Quách Phú Dĩ ta chẳng?

Triệu Thái giật mình và nghi hoặc:

- Đệ ngưỡng mộ vì đại sư huynh luôn tuân giữ thanh quy, là tấm gương cho đệ noi theo. Xin đừng nói với đệ lời vừa rồi xuất phát từ thật tâm và con người thật của đại sư huynh.

Thạch Lang bỗng háng giọng, nói xen vào, chỉ để dàn hòa:

- Đại sư huynh chỉ hỏi như thế, để biết rõ lập trường của Triệu sư đệ. Đây là thái độ của đại sư huynh luôn có với bọn ta. Sao chưa gì Triệu sư đệ đã ngỡ là thật?

Triệu Thái vụt thở hắt ra một hơi:

- Nếu là vậy, lập trường của đệ là luôn tuân thủ theo thanh quy, bất luận sau này đệ có bị sư phụ hạ lệnh trục xuất khỏi môn trường hay không. Thạch sư huynh ắt hẳn đã hài lòng.

Thạch Lang chợt cười lạt:

- Khẩu ngữ của Triệu sư đệ như có ý trách Thạch Lang ta đã phần nào quá chén, kể như vi phạm thanh quy, lúc còn ở Vũ Hán thành? Há lẽ Triệu sư đệ hoặc là không biết hoặc là có ý quên ở đây chỉ có đại sư huynh là người duy nhất đủ tư cách nói những lời như thế, thay vì Triệu sư đệ kỳ thực đang có hành vi vượt quá phận?

Triệu Thái hậm hực đáp:

- Đệ thiết nghĩ, giữa đồng môn chúng ta là sư huynh sư đệ đồng môn, dù có nhắc nhở nhau gìn giữ thanh quy cũng không thể bị xem là vượt qua phận.

Thạch Lang càng lạnh giọng hơn:

- Vậy nói như đại sư huynh vừa bày tỏ, ngộ nhỡ ta vẫn cứ vi phạm thanh quy, vẫn thích tìm vui trong men tửu thì sao? Triệu sư đệ sẽ thay thế sư phụ xử trị ta ngay, hay đợi lúc hồi sơn sẽ bẩm báo tất cả cho sư phụ biết?

Triệu Thái hoàn toàn bất ngờ, có vẻ không tin lại bị Thạch Lang cố ý hỏi câu này:

- Vì đã có đại sư huynh ở đây, giá như Thạch sư huynh vi phạm thanh quy, đúng thật là đệ không đến lượt thay thế sư phụ xử trị bất luận ai trong các sư huynh.

Thạch Lang tái mặt:

- Ý muốn nói nếu đại sư huynh không tỏ thái độ nào đúng mực thì người vẫn có quyền thay thế sư phụ xử trị ta?

Triệu Thái lập tức xoa dịu vì không muốn làm cho tình hình thêm khẩn trương:

- Mong Thạch sư huynh đừng vội thổi phồng sự việc lên. Vì một là điều đó chưa thật sự xảy ra và hai là nếu có xảy ra thì đệ bất quá chỉ dám nhắc nhở mà thôi.

Thạch Lang bĩu môi:

- Ta thì nghĩ đến nhắc nhở người cũng chẳng dám. Vì một là so về bối phận, người chỉ là đệ tử cuối cùng được sư phụ thu nhận, đâu thể sánh với ta dù gì vẫn là đệ tử đứng ở hàng thứ năm. Và thêm nữa, hai là người dù có ăn phải mật gấu gan hùm thì so về bản lãnh võ công vẫn chỉ là tự chuốc họa vào thân nếu dám vượt phận, tùy tiện có lời trách cứ ta kỳ thực có bản lãnh cao minh và lợi hại hơn người bội phần. Người dám chẳng?

Triệu Thái chỉ biết đáp lại bằng cách nhún vai và nhìn lảng sang chỗ khác.

Nào ngờ chính thái độ đó của Triệu Thái làm cho Thạch Lang thêm giận, như lửa được đổ thêm dầu:

- Người nhún vai vì khinh thường ta không thật sự có bản lãnh lợi hại hơn người?

Bị đẩy vào tình thế không thể không đáp, Triệu Thái lập tức nhìn thẳng vào mắt Thạch Lang:

- Thanh quy của bốn môn còn có giới điều, cấm các huynh đệ đồng môn không được xô xát, gây nên hiềm khích giữa nhau. Thạch sư huynh đừng quên và cố tình đặt điều bảo đệ khinh thường Thạch sư huynh.

Thạch Lang chột bặt người. Và khi ném cho Quách Phú Dĩ ánh mắt nhìn đầy ẩn ý, Thạch Lang còn hất hàm hỏi Triệu Thái:

- Không phải quên, mà là ta cố tình vi phạm vào giới điều đó của thanh quy bốn quán. Và thật ý của ta là muốn động thủ dạy cho người biết thế nào là lợi hại. Vậy có phải ta đã vi phạm thanh quy chưa? Và người có dám nhắc nhở hoặc trách cứ ta về điều đó chẳng?

Triệu Thái cũng liếc nhìn về phía Quách Phú Dĩ đại sư huynh, trước khi có lời cảnh tỉnh Thạch Lang:

- Đã là sư huynh đệ đồng môn điều tiên quyết là không được động thủ, gây bất hòa. Nhưng nếu Thạch sư huynh vẫn muốn, chỉ là một trận tỷ đấu để so tài cao hạ thì hãy chờ khi về đến sơn môn, trước mặt sư phụ và toàn thể những sư huynh sư tỷ khác, đệ sẽ chấp nhận tỷ đấu.

Thạch Lang phá lên cười ngạo nghễ:

- Ý của ta đâu phải tỷ đấu. Hoặc người nghe không rõ là ta chỉ muốn dạy

người một bài học. Vì thế, hoặc giả người ngay lúc này có lời tạ lỗi do đã dám khinh thường ta, hoặc hãy lo tự vệ, kẻo sẽ mang thương tích trầm trọng ngoài ý muốn bởi bản lãnh không đủ đối phó với ta. Thế nào? Ha ha...

Triệu Thái tái mặt, sau đó đổi dần qua diện mạo bối rối, cuối cùng đành vòng tay thủ lễ chấp nhận tạ lỗi với Thạch Lang:

- Nếu Thạch sư huynh vẫn cho đệ đã cố ý xem thường, thì được, để xin có lời tạ lỗi.

Thạch Lang vẫn thái độ khinh khỉnh:

- Người thật hèn nhát, khiếp nhược. Nhưng dù vậy, nếu muốn ta bỏ qua, thiết nghĩ chỉ khi nào người chấp nhận quỳ xuống tạ lỗi, mới thật sự là thành ý của người.

Triệu Thái cắn môi, dù thế sau cùng vẫn chấp thuận buông người quỳ xuống:

- Đệ xin có lời tạ lỗi cùng Thạch sư huynh.

Thấy vậy, Quách Phú Dĩ mãi đến lúc này mới lên tiếng tỏ chủ ý:

- Thôi, bỏ qua cho Triệu sư đệ đi.

Thạch Lang đành gật đầu. Dù vậy, vì vẫn còn hậm hực như thế nào đó nên họ Thạch vừa gần giọng vừa bảo:

- Tưởng gã như thế nào, thật không ngờ chỉ là hạng nhu nhược. Ngừ này trước sau gì cũng gây điểm nhục cho sư môn.

Sắc diện của Triệu Thái càng thêm tái nhợt nhưng chỉ dám nhìn theo Thạch Lang khi ấy đã xoay lưng như có ý không muốn nhìn thêm nữa kẻ hèn nhát khiếp nhược là Triệu Thái.

Nhưng bất đồ Thạch Lang xoay phắt lại, vừa gầm vừa bất thần tung một cước vào giữa ngực Triệu Thái:

- Người nên mau cút đi, đừng mãi theo chân chỉ làm bọn ta trước sau gì cũng chước nhục vì người.

"Bung! !" Quách Phú Dĩ hoàn toàn bất ngờ, đành lặng người nhìn Triệu Thái bị một cước của Thạch Lang hất cho bật ngã về phía sau.

Và cũng vì bất ngờ như vậy nên họ Quách kể như không kịp có bất kỳ phản ứng nào cho dù đang tận mắt nhìn thấy Triệu Thái sau khi bật ngã vẫn lập tức hùng hổ xông ngược trở lại và động thủ cùng Thạch Lang:

- Triệu Thái ta đã chấp nhận quỳ xuống tạ lỗi, cố sao họ Thạch người vẫn sỉ nhục và cố tình hành hung? Nếu đây là điều người muốn, thì đây, hãy đỡ!

Triệu Thái tung tả kinh.

“Ào...”.

Thạch Lang sau một thoáng ngẩn người liền bật lên tiếng cười lạnh:

- Người không thật sự khiếp nhược? Kể cũng tốt. Vì chỉ như thế này ta mới có cơ hội đích thực dạy người một bài học. Trúng này!

Thạch Lang xoay hữu thủ, vừa dễ dàng hóa giải chiêu kinh của Triệu Thái, vừa nhân đó phát huy sở học cao minh hơn, quyết định phải cho gã sư đệ họ Triệu một bài học như đã nói.

“Vù...”.

Nhưng Triệu Thái chợt biến chiêu, làm cho công sức toan hóa giải của Thạch Lang không chỉ trở nên vô dụng mà còn chậm hơn một sát na so với hữu thủ của Triệu Thái đã thần tốc tung bật ra:

- Ai trúng chú? Là ta hay là người? Hãy lùi mau.

“Ầm! !”

Một kích của Triệu Thái đã làm Thạch Lang bị chấn lùi.

Triệu Thái vẫn chưa hả dạ, lại lướt đến bám theo Thạch Lang như hình với bóng:

- Bây giờ thì nằm xuống!

Quách Phú Dĩ bật xông đến:

- Mau dừng tay! Triệu Thái người có nghe theo ta là đại sư huynh của người chăng?

Nhưng thái độ của Quách Phú Dĩ vẫn quá chậm so với phản ứng lúc này của Triệu Thái. Và ngọn kinh cứ như thế lao ập vào họ Thạch.

“Ào...”.

Thạch Lang kinh hãi nhảy tránh:

- Người luyện công sau ta, lẽ nào thật sự lại có bản lĩnh lợi hại thế này? Hãy dừng tay nào.

Triệu Thái đang hé môi cười lạnh:

- Đã muộn rồi. Và đừng trách ai ngoài chính bản thân Thạch Lang người. Trúng!

“Bùng”

Thạch Lang bị chấn ngã, miệng thì thổ huyết:

- Hự! !

Chỉ lúc đó Quách Phú Dĩ mới có cơ hội xuất hiện ngay bên cạnh Thạch Lang, và chỉ để nhìn Thạch Lang dù gì cũng đã bị nội thương khá nặng.

Sau khi khom người, nhét vội vào miệng Thạch Lang hầu như cả một vốc đan dược, Quách Phú Dĩ mới đứng lên, nhìn Triệu Thái với ánh mắt nhìn đờ đờ sất khí:

- Người thật to gan, dám dả thương sư huynh đệ đồng môn?

Triệu Thái đang nén dần nhịp hô hấp có phần nào chưa trầm ổn, bằng cách vừa tự phục đan vừa nhỏ nhẹ lên tiếng với Quách Phú Dĩ:

- Trước khi trách đệ, đại sư huynh nên hỏi xem một cước của Thạch sư huynh đã gây tổn hại thế nào cho đệ.

Quách Phú Dĩ càng chú mục nhìn thật kỹ vào Triệu Thái:

- Ta thừa nhận mọi gây hấn là do Thạch sư đệ tạo ra trước, nhưng so với thương thế người đã khiến Thạch sư đệ nên nông nổi này thì...

Triệu Thái hầu như vô lễ khi cố ý xua tay cắt ngang lời của Quách Phú Dĩ:

- Đại sư huynh đã có lời thừa nhận như thế là đủ. Còn mọi hậu quả sau này, đệ cam chịu bị xét xử.

Đúng lúc đó, từ xa xa chợt có tiếng của Tề Nhuận vang đến:

- Mọi người mau đến đây. Chưa bao giờ Tề Nhuận này thấy chúng ta được gặp may như bây giờ. Hãy đến đây mau.

Vì cách gọi của Tề Nhuận còn bao hàm ẩn ý gì khác nên thay vì Quách Phú Dĩ phát tác thì lại vội vàng vừa đỡ Thạch Lang đứng lên vừa đưa họ Thạch cùng đi.

Và cho dù bị Quách đại sư huynh tỏ thái độ lơ là, chẳng nói lời nào nữa, Triệu Thái vẫn thản nhiên, một mình tự đi đến với Tề Nhuận.

Thế nên, lúc vừa đến gần, Triệu Thái lập tức bị Tề Nhuận hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì? Kẻ nào đã gây thương tích khá nặng cho Thạch sư huynh?

Triệu Thái lên tiếng, khẳng khái nhận trách nhiệm:

- Thạch sư huynh cố tình sinh sự và động thủ với đệ trước. Vì thế trước mặt đại sư huynh, đệ đành phản kháng, nào ngờ đã quá nặng tay. Nhưng Thạch sư huynh vừa được đại sư huynh cho phục đan dược trị thương rồi. Nhất định chỉ đôi ba ngày là khỏi.

Tề Nhuận giật mình, nhất là vì thấy Quách Phú Dĩ dù cũng nghe nhưng vẫn không có lời nào phản bác hoặc trách mắng Triệu Thái:

- Triệu sư đệ thật sự đủ bản lĩnh dã thương Thạch sư huynh? Có phải đấy là nhờ sở học truyền gia của Triệu sư đệ?

Những câu hỏi của Tề Nhuận lập tức nhận được thái độ gay gắt của đại sư huynh họ Quách:

- Hãy nói mau, điều gì khiến Tề Nhuận người kêu âm lên như thế? Trình Hạo đâu? Đừng quên là ta đang chờ bọn người bầm báo sự tình đã dò xét được những gì?

Tề Nhuận lấm lét nhìn đại sư huynh, sau đó đổi giọng, vừa giả lả vừa cười đắc ý:

- Đại sư huynh có biết không. Ở phía trước chỉ là một đoàn bảo tiêu. Hậu quả là tất cả đều chết, nhường mọi may mắn cho huynh đệ ta thụ hưởng.

Quách Phú Dĩ bĩu môi:

- Thụ hưởng toàn bộ những thân người đã chết ư? Nếu muốn tỏ ra hiệp nghĩa, bọn người cứ tùy tiện lưu lại, lo mọi hậu sự cho họ. Phần ta cần phải đưa Thạch sư đệ tìm nơi tĩnh dưỡng trị thương. Ai có việc nấy, làm đi.

Nhưng Tề Nhuận chột hạ thấp giọng:

- Nếu chỉ là những thi thể, cứ sao đệ lại bảo là may mắn? Vậy đại sư huynh nghĩ sao nếu đệ nói điều may mắn đây chính là nhóm chúng ta kể như đã tình cờ có vật mừng thọ sư phụ sớm nhất, trước cả nhóm của Trang nhị sư huynh và nhóm của Liên tam sư tỷ.

Chỉ như thế Quách Phú Dĩ mới tỏ ra động tâm:

- Người vừa bảo đấy là một đoàn bảo tiêu? Tiêu cục nào? Và vật được họ áp tiêu là vật gì? Liệu có xứng đáng để dùng vào việc mừng thọ sư phụ chăng?

Triệu Thái thoát nghe những câu Quách Phú Dĩ hỏi đã cảm thấy chấn động, nào ngờ lại nghe Tề Nhuận phẫn khích đáp:

- Chúng chỉ là một tiểu tiêu cục Tín Nghĩa tiêu cục, danh xưng này đệ tin chắc đại sư huynh chưa nghe bao giờ. Dù vậy, chúng vẫn nhận áp tiêu, chỉ là bảo vệ và đưa một nhóm gồm bốn người chung một gia trang sao cho an toàn hồi gia. Và điều không ngờ là nhóm người chung một gia trang này lại có kẻ lén mang theo một báu vật. Đệ nghĩ như thế vì vật đó tuy chỉ là một bức phù điêu, nhưng một là được chạm khắc thật tinh xảo và hai là được làm bằng một loại hồng ngọc cực quý. Vật quý chí xứng rơi vào tay quý nhân. Nếu được đại sư huynh dùng làm vật mừng thọ cho sư phụ thì không có gì sánh bằng.

Triệu Thái toan lên tiếng, nào ngờ đã thấy Quách Phú Dĩ không những vội đi mà còn vội đến nỗi đã không nhớ đưa Thạch Lang cùng đi theo. Quách Phú

Dĩ vừa bước gấp vừa hối thúc Tề Nhuận:

- Nếu vật đó đúng là báu vật, liệu Tề sư đệ và Trình sư đệ đã tìm hiểu kỹ chưa vì lai lịch của nhóm người cùng chung một gia trang đó rất đáng ngờ. Nhưng tốt nhất cứ đợi ra đến tận nơi xem xét đã. Không khéo phúc đâu chẳng thấy lại chỉ là tai bay vạ gió thì khốn. Đi nào.

Quách Phú Dĩ một khi đã có chủ ý như thế thì dĩ nhiên Tề Nhuận phải là người có bốn phận hăm hở đưa đường. Cuối cùng chỉ có Triệu Thái là quan tâm, đành bước đến và giúp Thạch Lang cùng đi:

- Thạch sư huynh không ngại chứ? Hay là chẳng cần đệ giúp?

Thạch Lang dù vẫn còn giận nhưng không thể không cần đến sự trợ giúp của gã sư đệ họ Triệu:

- Nhưng dù thế nào mỗi hận một chương của người ta vẫn không dễ bỏ qua.

Triệu Thái mỉm cười:

- Đệ từ lâu nay luôn có động lực để đêm ngày khổ luyện võ công. Thạch sư huynh nếu muốn rửa hận chỉ còn mỗi cách là cũng chuyên cần như đệ, nghĩa là đừng đam mê tử sắc cũng đừng vì mãi thị cường mà quên câu nhân ngoại hữu nhân. Thôi đi nào!

Từ đó Thạch Lang không lên tiếng nói gì nữa, trái lại có vẻ như đã bị lời nói của Triệu Thái tác động qua thần thái cứ mãi trầm ngâm tư lự.

Theo phương hướng Tề Nhuận đã đưa đường cho Quách Phú Dĩ cùng đi. Triệu Thái cuối cùng cũng đã có cơ hội mục kích một cảnh trạng kinh hoàng, tuy chẳng biết diễn khai từ lúc nào và có những chuyển biến ra sao, nhưng hậu quả lưu lại tại hiện trường kể cận một bìa rừng, vì vẫn còn nguyên vẹn ở đó, nên cứ khiến cho bất luận ai thoát nhìn cũng bị rúng động.

Trình Hạo vẫn đứng quanh quần ở đấy và đang giúp đại sư huynh Quách Phú Dĩ minh bạch toàn bộ cục diện đã xảy ra:

- Đệ và Tề Nhuận nhờ cẩn trọng ẩn thân ở một nơi vừa xa vừa kín đáo, nên cũng tạm nghe biết đôi điều. Thoạt tiên là bọn bảo tiêu không gặp may, đã bất ngờ bị một lũ cường sơn đại đạo xuất hiện đòi mãi lộ. Vì uy tín nên bọn bảo tiêu xuất thủ đối phó, vô tình làm cho nhóm bốn người chung một gia trang kinh hoàng bỏ chạy. Đến đây mới xảy ra điều bất ngờ kế tiếp, khiến cục diện hoàn toàn thay đổi.

Quách Phú Dĩ đã nghiêm mặt gật gù:

- Từ có thể đoán biết một phần. Phải chăng vì kinh hoàng nên nhóm

người chung một gia trang tình cờ để lộ một báu vật họ đã cố ý lên mang theo?

Tề Nhuận lên tiếng tán dương:

- Đại sư huynh đoán việc như thần. Quả thật đã xảy ra điều đó khiến lũ cường sơn đại đạo càng thêm hung dữ, vì tin chắc đã có cơ hội phát tài. Nhưng ngược lại với lũ đại đạo, bọn bảo tiêu bất chợt ngãng ra, cho rằng đã bị nhóm người chung một gia trang lừa, rằng bọn chúng vì không ngờ nhóm người này có mang theo báu vật nên đã nhận áp tiêu với số ngân lượng không tương xứng. Thế là vì thái độ bất nhân của bọn bảo tiêu nhóm người chung một gia trang phải nhận chịu một kết quả là nạp mạng cho lũ cường sơn đại đạo.

Quách Phú Dĩ lại gật gù:

- Và sau đó có phải đến lượt bọn bảo tiêu vì tham lam nên dốc toàn lực giao đấu với lũ đại đạo, quyết chiếm đoạt báu vật đã tình cờ rơi vào tay chúng?

Trình Hạo gật đầu:

- Đại sư huynh một lần nữa lại đoán đúng. Và vì cả song phương đều dốc toàn lực tranh nhau nên cuối cùng đều chịu chung một số phận. Tất cả đều kiệt lực mà chết, vận may kể như thuộc về chúng ta, bỗng dưng có lẽ vật mừng thọ sư phụ, nhất là chẳng phí chút sức lực nào.

Quách Phú Dĩ đưa mắt nhìn khắp các cảnh quang xung quanh:

- Dù gì thì theo ta cũng phải cố tìm cho ra chút ít là lai lịch của chủ nhân báu vật. Chỉ khi nào họ đều xấu số chết cả và nhất là lai lịch hoàn toàn chẳng có cách nào phát hiện thì khi đó báu vật kể như vô chủ, chúng ta mới có quyền sở hữu và sử dụng như thế nào tùy ý. Nào, tiến hành đi. Kể cả Triệu sư đệ nữa. Riêng Thạch Lang thì khỏi.

Quách Phú Dĩ là đại sư huynh, lệnh của đại sư huynh thì Triệu Thái nào dám cãi. Nhờ vậy, khi đi tìm quanh, Triệu Thái mới cảm nhận được hết thế nào là thảm cảnh vô tiền khoáng hậu, huyết lưu mẫn địa và hoàn toàn chẳng còn chút nào là tính người.

Nhóm bốn người chung một gia trang dù đều đã chết, nhưng nhờ có y phục lam lũ như nhau nên cũng dễ nhận ra. Cùng xem xét chung một thi thể của một lão phụ xấu số với Triệu Thái còn có thêm Tề Nhuận. Và Tề Nhuận kể như có cơ hội thì thào, khoe kiến thức qua hành vi giúp Triệu Thái nhận định về nhân thân cũng như tử trạng của thi thể ấy Tề Nhuận bảo:

- Triệu sư đệ có nhìn thấy lão phụ này tuy già và dù mặc y phục lam lũ nhưng kỳ thực da dẻ vẫn tươi, có rất ít những vết nhăn, lại có từng ngón tay như được chăm sóc và trau chuốt thật tỉ mỉ? Mụ này vốn dĩ không bần hàn, nếu chẳng muốn nói là trong nhà có rất nhiều kẻ hầu người hạ, lại lắm kim

ngân tài vật. Nhưng vì tham, không muốn mất nhiều ngân lượng cho bọn bảo tiêu, chỉ có mỗi một việc là đưa mụ cùng những gia thân hồi gia an toàn, nên mụ cố tình mặc y phục lam lũ, cứ ngỡ sẽ đưa bảo vật kia trót lọt về cố gia. Nào nó tham thì thâm, toàn gia mụ đã vì thế mà chết thảm.

Triệu Thái tuy không phản ứng nhưng vẫn mặc nhiên thừa nhận những gì Tề Nhuận vừa đoán định đều đúng, nếu chẳng được mười phần thì cũng là tám chín phần.

Do vậy, lúc Triệu Thái đứng lên, tìm những thi thể còn lại của nhóm người chung một gia trang khác để xem xét tiếp, Tề Nhuận vì phần nào đoán hiểu tâm trạng lúc này của Triệu Thái nên vừa theo chân vừa tiếp tục lào vào một bên tai của Triệu Thái:

- Vẫn có câu: “Tiểu nhân tuy vô tội, nhưng vì cứu mạng báu vật nên khó tránh họa sát thân”. Triệu sư đệ thấy đấy, chỉ vì một bảo vật, lũ cường sơn đại đạo dù bị tận diệt cũng không sao, kể cả bọn bảo tiêu do bất nhân trở mặt nên có bị thảm tử cũng chẳng hề gì, có tiếc chẳng là chỉ nên thương hại cho những gia thân của mụ tham lam kia. Vì trong số đó có một tiểu hài và một tiểu cô nương hãy còn quá trẻ, ắt cả hai vốn là tỷ đệ với nhau. Bọn họ nào gây nên tội tình gì.

Cũng lúc đó Triệu Thái đã dừng chân cạnh hai thi thể cơ hồ nằm chồng lên nhau, chính là hai thi thể vừa được Tề Nhuận đề cập đến. Và Tề Nhuận lại nói:

- Tiểu cô nương này vì muốn bảo vệ cho tiểu hài nằm ở dưới nên cố tình lay thân che chở. Triệu sư đệ bảo có phải cả hai vốn dĩ là tỷ đệ?

Đôi mắt của tiểu hài nằm bên dưới cứ mở trừng trừng, làm Triệu Thái rúng động, muốn đưa tay vuốt mắt, nhưng phải thu hết đảm lược mới dám ngồi xuống để thực hiện điều quá dễ đó.

Và nhờ ngồi phục xuống cạnh hai thi thể nên có một chi tiết vô tình đập vào mục quang của Triệu Thái. Đấy là phần y phục trước ngực của thi thể của vị tiểu cô nương có dấu hiệu đã bị hung thủ dùng tay chộp mạnh vào làm cho rách toạc.

Vì bất nhẫn, Triệu Thái lật nhẹ thi thể của tiểu cô nương xuống, rồi lấy tay sửa lại y phục của thi thể, sao cho càng kín đáo càng tốt. Nhờ vậy Triệu Thái lại phát hiện một chi tiết tiếp theo, là ở bàn tay hữu của thi thể vị tiểu cô nương không những vẫn đang co quắp, như thể trước lúc vong mạng đã gắng sức chộp giữ vào một vật gì đó, mà ở cả năm đầu ngón tay đều có dấu trầy xước, máu rỉ ra từ năm móng tay như bị hung thủ vận lực bẻ lật ra phía sau.

Triệu Thái chỉ cho Tề Nhuận thấy chi tiết này:

- Có một hung nhân đã bị tiểu cô nương này dùng tay cào cấu, nhất định phải lưu lại dấu vết. Đệ muốn tìm cho ra kẻ này, thử xem có phải vì y toan làm nhục tiểu cô nương, khiến y phục trước ngực tiểu cô nương bị xé toạc hay không?

Chủ ý của Triệu Thái không ngờ lại làm cho Tề Nhuận bối rối:

- Triệu sư đã muốn tìm để làm gì? Nếu là để báo thù thì tất cả đều đã chết, cố chi lại bày ra thêm những chuyện vô ích, nếu thật sự có từ tâm, Triệu sư đệ nên giúp ta an táng bọn họ, chỉ bốn người chung một gia trang này thôi. Thế nào?

Chợt vỡ lẽ điều làm cho Tề Thuận bối rối vì chẳng muốn uống công vừa đào mộ huyết vừa an táng cho ngân ấy thi thể, có gần hai mươi thi thể đâu phải ít, thế nên Triệu Thái mỉm cười:

- Nghĩa tử là nghĩa tận, sư phụ đã luôn giáo huấn chúng ta như thế. Dù vậy, Tề sư huynh yên tâm, đệ thật sự không có hứng thú lo tất cả hậu sự cho ngân này thi thể đâu. Được rồi, đệ sẽ giúp Tề sư huynh một tay.

Trình Hạo lúc này cũng tiến lại gần và góp chuyện:

- May quá, họ có bốn thi thể thì sư huynh đệ chúng ta cũng vừa vặn có đủ bốn người còn nguyên vẹn sức lực. Thế này vậy, chúng ta mỗi người lo an táng một người. Nhanh lên, sau đó còn phải ly khai, tìm một chỗ thật kín đáo để nghỉ chân. Vì chẳng bao lâu nữa trời sẽ tối. Ta thật không muốn nghỉ qua đêm ở một nơi có đầy những thi thể như thế này.

Quách Phú Dĩ đang ngồi cạnh Thạch Lang cũng lập tức đứng bật dậy:

- Ta tán thành đề xuất của Trình sư đệ. Hãy để ta đảm nhận phần an táng cho mục tham lam đằng kia. Nào, bắt đầu đi, nhanh lên.

Triệu Thái lập tức lảng ra xa:

- Hai thi thể vô phúc này xin nhường cho Tề - Trình nhị sư huynh. Đệ sẽ tìm thi thể còn lại và đảm nhận việc an táng. À, kia rồi, đệ đã nhìn thấy thi thể cần tìm. Lại là một nữ nhân nữa. Có lẽ là bảo mẫu hoặc thân mẫu của hai tử đệ này? Họ thật là bất hạnh, nếu không là hạng nữ nhân yếu đuối thì cũng là trẻ thơ, sức đâu để tự vệ? Bọn hung thủ thật ác độc!

Họ an táng nhanh và ly khai hiện trường cũng nhanh, chứng tỏ rất ngại nếu cứ lưu lại mãi cạnh nhiều thi thể họ không thể an táng.

* *

*

Đêm đó, ngồi quanh đống lửa cháy đỏ rực, khi đã dùng xong bữa tối bằng thịt thú rừng săn bắt được, Quách Phú Dĩ chợt lên tiếng:

- Sư phụ thế nào cũng gạn hỏi về nguyên ủy xuất xứ bảo vật. Chúng ta sẽ giải thích thế nào đây? Cứ theo sự thật mà giải bày, được chăng?

Tề Nhuận đáp, mắt vô tình liếc về phía Triệu Thái:

- Theo đệ, chúng ta vẫn cứ theo câu chuyện đã biết mà thuật lại. Vô lễ sư phụ lại trách chúng ta? Về việc gì chứ? Vì kỳ thực, đệ và Tề Nhuận dù muốn cũng đã xuất hiện quá muộn, lúc bọn người cùng chung một gia trang đều đã uống mạng. Không lẽ không kịp cứu họ, đệ và Trình Hạo phải mạo hiểm xuất đầu lộ diện, đối phó cùng một lúc với hai phe, để bảo thù cho nhóm người mà chẳng một ai trong chúng ta biết lai lịch?

Trình Hạo tán thành:

- Những kẻ xấu số trước sau gì cũng đã mất mạng, nếu có sư phụ ở đó ắt vẫn hài lòng, chấp nhận thái độ của bọn đệ là tọa sơn quan hổ đấu, cứ để bọn vô sỉ tận diệt lẫn nhau. không cần phải phí lực một cách vô ích.

Quách Phú Dĩ gật đầu:

- Nhưng sẽ thuận lợi hơn nếu chúng ta cùng sắp đặt thế này. Là không chỉ có Trình Hạo và Tề Nhuận ẩn thân quan chiến, mà cả năm sư huynh đệ chúng ta đều có mặt. Sau đó vì quá bất nhẫn, không dần được ý nghĩ muốn trị cho lũ độc ác một bài học, Triệu sư đệ đã xông ra. Một người thì giao đấu với lũ cường sơn đại đạo, kẻ thì trị tội bọn bảo tiêu bất nhân. Vì vậy, do một lúc bất cẩn, Thạch sư đệ bị địch nhân đả thương. Cuối cùng tất cả chúng ta cùng xông ra trừ ma vệ đạo. Sau đó chỉ an táng cho những nạn nhân xấu số, nhờ họ mà chúng ta tình cờ cùng sở hữu một bảo vật, sẽ dâng lên sư phụ như quà mừng thọ. Được chứ?

Thạch Lang là người đầu tiên lên tiếng tán đồng:

- Sắp đặt như thế này kể ra đại sư huynh đã quá ưu ái đối với Triệu sư đệ. Bản thân đệ dù hẹp lượng thế mấy thì cũng vì thuận lợi chung, dĩ nhiên phải chấp thuận.

Quách Phú Dĩ khen:

- Thạch sư đệ thật độ lượng, đáng là sư huynh của Triệu sư đệ. Phần Triệu sư đệ thì thế nào? Hoặc giả có chủ kiến nào khác cao minh hơn?

Triệu Thái không vội đáp chỉ bất ngờ nêu một nghi vấn:

- Còn điều này đệ chưa thật sự minh bạch. Là tại sao đệ dù chỉ nhìn lướt qua nhưng quả thật không hề phát hiện bất luận một thi thể nào có dấu vết bị

cào xước ở ngoài da như lẽ ra phải có?

Tề Nhuận nhăn mặt:

- Triệu sư đệ vẫn áy náy vì một bàn tay cong quắp kể cả khi đã chết của tiểu cô nương nọ? Có cần phải phí phạm nhiều tâm sức cho mọi việc kể như đã kết liễu rồi chẳng?

Triệu Thái thở dài:

- Tuy bản thân đệ không hứng thú lắm với thái độ tự rước thêm việc vào người, nhưng quả thật mọi thăm trạng đã nhìn vẫn cứ mãi ám ảnh đệ. Nhất là đối với tử trạng của tiểu cô nương bất hạnh ấy.

Quách Phú Dĩ bảo:

- Nếu vẫn áy náy, ta khuyên Triệu sư đệ nên tạm thời giữ kín trong lòng. Chớ để sư phụ nghe thấy, kéo mọi sắp đặt của chúng ta giống như trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Và tốt nhất là Triệu sư đệ cứ để mọi việc trôi qua. Vì bản thân ta cũng đâu muốn sư phụ hay biết chính Triệu sư đệ đã gây thương thế cho Thạch sư đệ.

Triệu Thái lại thở dài:

- Thật tâm đệ nào có muốn sư phụ nặng lo, nhất là vào lúc này, hầu như sức lực của sư phụ ngày càng kém. Dù vậy, nếu muốn đệ giữ kín mọi điều, nên chẳng đại sư huynh đừng miễn cưỡng đặt đệ vào câu chuyện phần nào do chúng ta thuận tình bịa ra. Và kỳ thực đệ nào có cơ hội ẩn thân thật gần và do hiệp nghĩa nên đã xông ra vệ đạo trừ ma.

Quách Phú Dĩ sa sầm nét mặt:

- Ta cố tình thêm diễn biến đó vào cũng là muốn tốt cho Triệu sư đệ. Hoặc giả Triệu sư đệ có ý tách biệt so với chúng ta, vốn dĩ vẫn đi chung nhóm và cùng tình cờ đắc thủ bảo vật mừng thọ cho sư phụ?

Triệu Thái cười nhạt:

- Đại sư huynh đừng uy hiếp đệ. Vì nếu cần, đệ vẫn sẵn sàng thừa nhận những gì do bản thân gây ra. Tóm lại, chư vị sư huynh muốn bịa hoặc muốn thêm thắt như thế nào cũng được, miễn đừng kéo đệ vào. Đệ e không đủ đảm lược che giấu sự xấu hổ trước mặt sư phụ.

Tề Nhuận giương mắt sững sờ nhìn lăm lăm Triệu Thái:

- Hãy nói thật rõ xem nào. Triệu sư đệ muốn hay không muốn điều tốt cho tất cả chúng ta?

Trình Hạo chợt háng giọng nói xen vào, hầu như không để Triệu Thái có cơ hội đáp lại câu Tề Nhuận vừa hỏi. Và Trình Hạo bảo:

- Nhóm chúng ta đã cùng đồng hành, cùng chung mục đích là tìm lễ vật mừng thọ sư phụ. Và dĩ nhiên để muốn tốt cho tất cả, thiết nghĩ bất luận ai trong chúng ta đừng bao giờ tỏ ra tách biệt, chỉ muốn đứng ở ngoài. Nhưng nếu Triệu sư đệ vẫn khăng khăng như thế, vẫn mong được hưởng lộc bằng thái độ vô công thì ta e rằng chỉ có một cách nhất định sẽ giúp Triệu sư đệ toại nguyện.

Triệu Thái nhượng cao một bên mày:

- Là cách gì? Xin được Trình sư huynh chỉ giáo!

Trình Hạo chợt nhìn qua Thạch Lang:

- Triệu sư đệ thật sự không hiểu ư?

Thái độ của Trình Hạo làm Triệu Thái ngấm ngấm chấn động:

- Đệ sao hiểu được một khi vẫn chưa thật rõ ý Trình sư huynh.

Trình Hạo lại liếc nhìn Tề Nhuận và Quách Phú Dĩ:

- Ý của đệ, nhị vị sư huynh hiểu chứ?

Triệu Thái đã hiểu nhiều hơn ý đồ của Trình Hạo, thế nên tự đứng bật dậy:

- Thật ra Trình sư huynh muốn gì ở đệ?

Tề Nhuận cũng bật dậy và từ từ đi đến gần Triệu Thái:

- Triệu sư đệ vì sao quá hốt hoảng? Lẽ ra chỉ nên hiểu, ý của Trình Hạo là muốn tốt cho Triệu sư đệ mà thôi.

Quách Phú Dĩ chợt đứng lên và tiến đến chỗ Triệu Thái theo phía còn lại, đồng thời cười lạnh:

- Nhưng nếu Triệu sư đệ vẫn muốn hiểu thật rõ ý của Trình Hạo là thế nào thì nghe đây, ta xin nói. Đây là cùng với câu chuyện được sắp đặt như Triệu sư đệ đã biết, bất quá ta và các sư huynh còn lại chỉ thuật thêm một phần diễn biến nữa, là Triệu sư đệ do lực bất tòng tâm nên chẳng may vong mạng. Và như thế sẽ khiến cái chết của Triệu sư đệ trở thành thiên hùng ca, nhất định để lại nhiều tiếc thương cho bao người. Triệu sư đệ rõ rồi chứ?

Chẳng biết Triệu Thái có thật sự rõ hay không, nhưng bất đồ Triệu Thái nhảy bật lùi về phía sau thật nhanh.

“Vù...”.

Nhưng ở phía sau Triệu Thái, từ lúc nào đã có Trình Hạo chờ sẵn với giọng nói lạnh tợ băng:

- Triệu sư đệ đừng mong thoát trừ phi chấp thuận theo mọi sắp đặt đã biết,

và nhất là đừng bao giờ tỏ ý đứng ngoài cuộc.

Lối thoát ở phía hậu đã bị Trình Hạo cố ý phong tỏa, Triệu Thái càng thêm lạnh người khi nhận ra từ trước mặt, ở cả hai phía tả hữu cũng đã bị Tề Nhuận và Quách Phú Dĩ ngăn chặn. Tình cảnh này khiến Triệu Thái thở dài:

- Nếu chư vị sư huynh đã quyết liệt thế này, lại còn sẵn lòng mở một lối thoát cho đệ, như Trình sư huynh vừa bảo, a... có lẽ đệ không còn sự lựa chọn nào khác.

Tề Nhuận bắt đầu nở một nụ cười:

- Thúc thời vụ giả vi tuấn kiệt. Nếu ta hiểu đúng thì Triệu sư đệ đã thay đổi ý định, ưng thuận theo mọi sắp đặt sẵn có?

Triệu Thái cũng nhoẻn cười. Nhưng thay vì gật đầu đáp ứng thì Triệu Thái lại bất thần nhảy xổ và Tề Nhuận:

- Dĩ nhiên đệ đã thay đổi ý định. Nghĩa là thay vì chạy, đệ lại sẵn sàng cùng chư vị sư huynh đối phó. Đờ!

“Ào”

Không ai ngờ ở tình cảnh này Triệu Thái lại dám có hành động như thế. Vì vậy, ai cũng bị bất ngờ, nhất là Tề Nhuận. Và thế là đã cho Triệu Thái một phen xuất lực thành công

“Bùng! !”

Tề Nhuận bị chấn lui:

- Ối! !

Quách Phú Dĩ động nộ, chồm đến, hất mạnh một kinh vào Triệu Thái:

- Hóa ra người vẫn không biết tự lượng sức. Vậy đừng trách bọn ta ác độc!
Trúng!

“Ào...”.

Triệu Thái định thoát theo lối vừa tạo ra từ việc Tề Nhuận bị chấn lui. Nhưng do phản ứng của Quách Phú Dĩ quá nhanh, Triệu Thái tự rõ khó mong thoát kịp, đành thất vọng nhảy tạt qua một bên.

“Vù...”.

Nào ngờ Trình Hạo đã như bóng u linh, xuất hiện chờ sẵn và lẳng lẳng quật tung một kinh vào Triệu Thái.

“Ào...”.

Phát hiện có áp lực đè nặng hậu tâm, Triệu Thái kinh hoàng, bật gào lên, đồng thời cũng giậm chân lấy đà, cố thoát người lên càng cao càng tốt:

- A...

Một kích của Trình Hạo vẫn trúng đích.

“Ầm...”.

Nhưng Triệu Thái thay vì mất mạng thì nhờ đã bật người lên cao vẫn còn nên chỉ vô tình bị một kích của Trình Hạo đẩy nhanh hơn nữa lên trên bầu trời đêm.

“Vù...”.

Sợ Triệu Thái có thể nương sóng kình chạy thoát. Quách Phú Dĩ bật tung người bám theo:

- Người đừng mong chạy thoát một khi số phận đã định sẵn cho người là cái chết.

“Vù... Vù...”.

“Ào...”.

Tử thần kể như đã chực chờ ngay bên cạnh, Triệu Thái vì bất phục nên phần nộ, nhờ vậy chợt có phản ứng vi diệu, là thành linh để cho toàn thân thoát khí, tự rơi xuống như một phiến đá nặng nề.

“Vù...”.

Tuy chỉ là một hành vi không hề định trước, nhưng nhờ đó lại khiến Triệu Thái kịp thoát ngọn kình của Quách Phú Dĩ trong gang tấc.

“Ào...”.

Không chỉ vậy, lúc Triệu Thái an toàn đặt chân lên đất, thì may làm sao lại rơi ngay bên cạnh Tề Nhuận có lẽ chỉ vừa mới đứng lên.

Tề Nhuận vừa giật mình vừa mừng, vội khoa tay chop Triệu Thái:

- Một chưởng của người, bây giờ sẽ là lúc Tề Nhuận ta đòi lại. Đỡ!

Nào ngờ Triệu Thái đã nhanh tay hơn, kịp xuất kỳ bất ý chế trụ huyết đạo của Tề Nhuận:

- Dừng tay ngay, tất cả. Nếu không thì đừng trách Triệu Thái này sẵn sàng kết liễu ngay sinh mạng Tề Nhuận.

Đó là điều bất ngờ và một lần nữa cứ xảy đến với Tề Nhuận. Thế là Tề Nhuận hốt hoảng hô hoán:

- Tất cả hãy dừng lại ngay. Gã đã bị bức dồn thế này, dám làm thật lắm đấy. Có gì để từ từ hãy nói nhé, Triệu sư đệ!

Trình Hạo giật mình dừng tay:

- Người dù sao chỉ là tiểu sư đệ nhỏ nhất trong bọn ta, sao lại bám dùng

thủ đoạn này uy hiếp các sứ huynh của người?

Triệu Thái không đáp, vì đang chú mục nhìn Quách Phú Dĩ:

- Đệ vốn dĩ cô thân cô thích, mặc nhiên tình huynh nghĩa đệ đối với bản thân đệ là những gì trân quý nhất. Nhưng nếu đại sứ huynh vẫn mưu toan tìm cách ám hại, thay vì chấp nhận dừng tay như Trình sứ huynh, thì để tự bảo vệ, đừng nghĩ đệ không dám hạ thủ Tề sứ huynh.

Tề Nhuận cũng nhận ra Quách Phú Dĩ đang có thái độ gì:

- Nếu đại sứ huynh định tìm cách lén hạ độc đối phó gã thì sinh mạng đệ e hỏng mất. Cho dù không bị gã hạ thủ thì cũng do đứng quá gần gã, đệ cũng chẳng thoát mạng với độc thủ của đại sứ huynh. Hãy vì đệ đừng làm như thế nữa, đại sứ huynh.

Quách Phú Dĩ khựng lại, giận lắm, qua thái độ cứ trừng mắt nhìn Tề Nhuận.

Riêng Triệu Thái thì thật sự bàng hoàng hỏi và không tin những gì bản thân đang hỏi Quách Phú Dĩ:

- Thanh quy bốn quán không cho phép dụng độc. Đại sứ huynh không những vi phạm mà còn toan dùng độc đối phó đệ thật ư?

Quách Phú Dĩ gượng cười, vừa nhún vai vừa giải thích:

- Giang hồ đầy hiểm ác, tâm cơ thủ đoạn của bọn tiểu nhân luôn khó lường. Để đối phó, chỉ khi nào ta được lệnh hành tẩu giang hồ mới thủ sẵn một vài độc chất để phòng thân.

Triệu Thái cười nhẹ:

- Nhưng lần này đại sứ huynh lại định dùng đối phó đệ? Cũng không sao. Vì nếu muốn, đệ vẫn sẵn sàng cho đại sứ huynh cơ hội tự tay hạ thủ đệ, nhưng là bằng chân tài thực học. Đại sứ huynh ưng thuận chẳng? Nếu vậy, phiền đại sứ huynh, trước mặt đệ, lấy hết mọi vật có trong bọc áo đại sứ huynh ra.

Quách Phú Dĩ giật mình:

- Ý của người là định cùng ta một phen công bằng quyết đấu? Thật chứ?

Triệu Thái bĩu môi:

- Tùy ý đại sứ huynh. Vì đối với đệ, kỳ thực chỉ cần phân tài cao hạ là đủ, hà tất cứ trở mặt, diệt nhau như diệt kẻ thù.

Quách Phú Dĩ tươi cười:

- Phân thì phân. Vì ta cũng muốn dạy người một bài học, để sau này biết cư xử đúng mực hơn, phải nhất nhất tuân lệnh ta là đại sứ huynh của người.

Triệu Thái nhìn mặt:

- Vậy thì nhanh lên. Hãy bỏ hết mọi vật ở trong bọc áo ra.

Trình Hạo liền thúc hối Quách Phú Dĩ:

- So về thân thể lẫn nội lực, đại sư huynh thừa tư cách làm cho gã ném mùi lợi hại. Cứ theo ý gã đi, đại sư huynh. Nhanh lên.

Quách Phú Dĩ lấy ra từng vật một:

- Ta chỉ có hai lọ này là chất chất độc. Lọ thứ ba là linh dược trị thương. Còn đây là kim ngân với một ít bạc vụn. Riêng vật chứa trong gói vải này chính là mảnh hồng ngọc phù điêu. Theo ta nên để Trình sư đệ tự cất giữ hầu tránh mọi bất trắc không đáng có. Được chứ?

Triệu Thái gật nhẹ đầu:

- Cứ mở ra cho đệ xem qua. Vì chỉ cần bảo ngoài vật vừa đắc thủ, ở trong gói vải chẳng còn vật gì khác khả nghi, đại sư huynh nếu muốn giao cho Trình sư huynh thì tùy ý, kéo lại nghĩ đệ có mưu toan độc chiếm.

Quách Phú Dĩ vẫn rất giận, vì phải tuân theo từng mệnh lệnh nhỏ nhặt của Triệu Thái:

- Đây Triệu sư đệ tha hồ xem. Đủ rồi chứ?

Triệu Thái lần này mới thật sự gật đầu:

- Được rồi. Và bây giờ thì phiền đại sư huynh từ từ lui lại. Đệ chỉ an tâm khi thấy đại sư huynh đứng cách xa hai lọ độc dược.

Quách Phú Dĩ lùi, nhân đó giao gói vải có chứa bảo vật vô danh bằng hồng ngọc cho Trình Hạo.

Phần Triệu Thái thì đưa Tề Nhuận cùng tiến lên, đến thật gần những vật dụng đã được Quách Phú Dĩ miễn cưỡng lưu lại trên mặt đất.

Và khi đến đủ gần, chỉ trừ những ngân lượng cùng các mẫu bạc vụn, kỳ dư Triệu Thái đều dùng chân hất cả vào giữa đồng lửa vẫn cháy hừng hực.

Những chiếc lọ va mạnh vào đồng củi lửa vỡ toang, bất kể đó là độc dược hay đan dược. Chỉ lúc đó Triệu Thái mới lên tiếng:

- Độc kỵ hỏa. Bây giờ thì mới nói đến việc động thủ. Tề - Thạch nhị vị sư huynh thì không cần rồi. Trình sư huynh có muốn cùng đệ động thủ chẳng? Hay chỉ một mình đại sư huynh là đủ, như lời vừa do tự miệng Trình sư huynh lúc nãy đã nói?

Quách Phú Dĩ không kiềm được nữa cơn tức giận:

- Chỉ một mình ta là đủ. Hãy bỏ Tề Nhuận ra, rồi đem thân đến nạp mạng

cho ta.

Triệu Thái lắc đầu:

- Đại sư huynh đừng vội. Vì chẳng thà nói trước một tiếng, để đệ biết và sẵn sàng chấp nhận sự liên thủ hợp lực của nhị vị sư huynh. Hơn là để khi sự việc xảy ra, thể diện của nhị vị chẳng còn gì nếu cứ muối mặt cùng nhau liên thủ. Đệ muốn biết chủ ý của Trình sư huynh trước. Thế nào?

Trình Hạo bật phá lên cười:

- Người thật cao ngạo, khiến ta có ý nghĩ, hay là cứ để ta thay mặt đại sư huynh cho người biết thế nào là lễ độ?

Triệu Thái nhún vai:

- Ai cũng được. Và nếu cả hai có cùng hiệp lực cũng chẳng sao. Nhưng cần nhất là cứ nói trước một tiếng. Thế nào?

Trình Hạo động nộ quát lớn:

- Để đối phó người, bọn ta không cần hiệp lực. Mau lại đây.

Triệu Thái lập tức đẩy Tề Nhuận cho lui về phía sau:

- Như thế cũng được. Vì đệ sẽ tuân tợ lĩnh giáo bản lĩnh đích thực của từng sư huynh. Ai trước? Tiến lên đi.

Chợt Quách Phú Dĩ đưa tay ngăn Trình Hạo lại:

- Trình sư đệ chờ đã.

Và Quách Phú Dĩ hỏi Triệu Thái:

- Khí phách của người khiến ta nghĩ lại. Hãy nói xem, có phải người chuẩn bị dùng sở học truyền gia, tin chắc là thừa bản lĩnh đối phó bọn ta.

Triệu Thái cười cười:

- Há lẽ đại sư huynh nghĩ đệ ngu xuẩn đến độ chỉ biết dùng võ học sư môn, là điều chắc chắn sẽ chuốc bại để đối phó với nhị vị sư huynh sao?

Quách Phú Dĩ lạnh người:

- Sở học truyền gia của Triệu sư đệ thật sự lợi hại như thế nào?

Triệu Thái nhún vai:

- So với ai khác thì không biết, nhưng để đối phó đại sư huynh thì bản thân đệ đủ tự tin.

Quách Phú Dĩ chợt vươn cổ, tự nuốt nước bọt khan:

- Nếu là vậy, việc động thủ có thể đình lại. Và chúng ta hãy cùng nhau thỏa thuận thế này.

Triệu Thái cười:

- Ý của đệ cũng không muốn động thủ, vì sẽ là vi phạm thanh quy. Và đệ chỉ chấp nhận thỏa thuận nếu trong câu chuyện đã sắp đặt, đừng một ai để đệ dính líu vào.

Trình Hạo bất bình, toan lên tiếng, nào ngờ lại bị Quách Phú Dĩ cướp mất lời và đáp ứng ngay đề xuất của Triệu Thái:

- Vậy thì chúng ta cứ theo sự thật để bấm báo cùng sư phụ. Cùng lắm thì chỉ kể thêm một chi tiết, là Thạch Lang đã bị kẻ địch đả thương. Thiết nghĩ như thế là hoàn toàn ổn.

Triệu Thái gật đầu:

- Đệ cũng không hờ môi, có thể khiến sư phụ nghĩ khác về tất cả chúng ta. Và dường như Trình sư huynh có ý bất bình, thật sự là bất phục, không tin đệ có bản lĩnh như đã nói? Đệ có cách minh chứng. Đây là nhờ thủ pháp độc môn của Triệu gia, đệ đã phong tỏa toàn bộ huyết đạo của Tề sư huynh, chỉ cần Trình sư huynh hoặc đại sư huynh, ai cũng được, nếu có thể giúp Tề sư huynh giải khai mọi cấm chế, thì sinh mạng của đệ đây, tùy chư vị sư huynh định đoạt. Nào, hãy thử xem.

Vì bị lời đúng tâm trạng nên Trình Hạo không giữ kẽ nữa, cứ hăm hờ tiến lại gần Tề Nhuận và tìm đủ mọi cách để giúp Tề Nhuận giải khai huyết đạo.

Nào ngờ, Trình Hạo càng gắng sức bao nhiêu thì kết quả là Tề Nhuận càng nhăn nhó đến bấy nhiêu. Đến nỗi Tề Nhuận phải kêu lên:

- Đừng phí sức nữa! Toàn thân ta như mỗi lúc mỗi khó chịu thêm. Hãy dừng lại thì hơn!

Trình Hạo thất vọng thu tay về:

- Quả là thủ pháp lợi hại. Được, ta phục!

Triệu Thái lúc đó mới tiến lại gần Tề Nhuận:

- Đệ cần thêm từng lời hứa một cách xác quyết của từng sư huynh. Tề sư huynh hứa chứ?

Tề Nhuận gật đầu như con lật đật:

- Ta hứa. Và ngay từ đầu ta chỉ mong tất cả chúng ta cùng đi đến thỏa thuận này.

Triệu Thái liền đặt tay lên người của Tề Nhuận, mắt thì nhìn Quách Phú Dĩ:

- Đại sư huynh?

Quách Phú Dĩ gật đầu:

- Bất luận ai, kể cả ta, nếu hành động sai thỏa thuận, thì sẽ bị trời tru đất diệt.

Triệu Thái mỉm cười:

- Đệ ứng nhất là câu trời tru đất diệt. Trình sư huynh cũng hứa chứ?

Trình Hạo thờ dãi:

- Còn gì nữa mà chẳng hứa? Được, trời tru đất diệt kẻ nào làm khác với thỏa thuận.

Triệu Thái giải bỏ cấm chế cho Tề Nhuận:

- Vậy thì chúng ta mau quay về. Đệ tin chắc, lúc về đến sơn môn, thương thế của Thạch sư huynh cũng hoàn toàn hồi phục. Được chứ?

Bọn họ Quách nhẹ thở phào và lần lượt gật đầu ưng thuận...

o O o